

גמ"ר 7261/06/15 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ת"א - פלילי נגד HANSEN LARS SHARP, ע"י

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

גמ"ר 7261-06-15 פרקליטות מחוז תל אביב פלילי נ' 13 אוקטובר 2015
HANSEN LARS SHARP

בפני בעניין:	כב' השופט עופר נהרי המאשימה	מדינת ישראל פרקליטות מחוז ת"א - פלילי ע"י ב"כ עו"ד סולי לביא
נגד הנאשם		HANSEN LARS SHARP ע"י ב"כ עו"ד שמעון מזרחי, עו"ד גד נשיץ ועו"ד בן גופמן

גזר דין

פתח דבר :

תאונת דרכים קטלנית.

תאונת דרכים קטלנית נוספת שהתרחשה בכבישי ישראל המצטרפת לסטטיסטיקה נוראה.

ומאחורי המספרים מצויים כידוע אנשים.

חיים מתרסקים לרסיסים באחת.

תקוות חיים ושמחת חיים מתרסקות גם הן.

חוסר שימת לב רגעית בכביש, חוסר ריכוז, מביאים לאובדן חיים ולטרגדיה עצומה.

ובית המשפט? הוא נדרש במקרים שכאלה למלאכה של גזירת עונשו של אדם נורמטיבי אשר לו היה הוא נוקט מעט ערנות וזהירות רבה יותר בנהיגתו בכביש היה נמנע הוא מלהמית אסון על זולתו, ולהבדיל אלף הבדלות, גם אסון מה על עצמו.

עובדות המקרה ודבר האישום וההודאה :

כעולה מכתב האישום (המתקן) שהוגש בתיק זה ואשר הנאשם (שהינו אזרח ותושב דנמרק) הודה בכל עובדותיו, נהג הנאשם בתאריך 13.5.15 בשעה 10:13 בבוקר לערך, במכונית מסוג פולקסווגן בכביש מס' 1 מכיוון ירושלים לכיוון ת"א בסמוך למחלף שפירים.

עם הנאשם ברכב היו באותה עת כנוסעים: רעייתו, בנו בן ה-4, בתו התינוקת, וכן אמה של רעייתו (סה"כ 4 נוסעים עמו, בני משפחתו).

עובדות כתב האישום מפרטות כי במועד הנ"ל מזג האוויר היה נאה, היה אור יום, הכביש היה תקין ויבש, מסומן היטב, וכי שדה הראיה לפניו פתוח למרחק של 150 מטרים לפחות.

עוד פורט בכתב האישום כי בכיוון נסיעת הנאשם קיימים בכביש זה ארבעה נתיבי נסיעה וכי באותה עת ובאותו כיוון ונתיב נסיעה, נעו, לפני הנאשם, שני רכבים מסוג סוזוקי אשר בראשון שביניהם היתה נהגת (הגב' ציפורה אייזנמן) ואחריה, ברכב הסוזוקי השני, נהגת (הגב' רננה אלון ז"ל) שהיתה בשבוע ה - 15 להריונה.

נהגת רכב הסוזוקי הראשון (הגב' איינזמן) הבחינה כי רכב פלוני שנסע לפניה בנתיב הנסיעה עצר ולנוכח כך היא בלמה את רכבה.

גם המנוחה (גב' רננה אלון ז"ל) כשהבחינה בכך האטה אף היא את מהירות נסיעתה ברכב הסוזוקי בו נהגה.

אלא שבעולה מעובדות כתב האישום (שבכולן כאמור הכיר הנאשם והודה) הנאשם לא הבחין ברכב המנוחה ולא שם ליבו לעובדה שרכב המנוחה האט את מהירות נסיעתו, פגע בעוצמה עם חזית רכבו בחלק האחורי של רכב המנוחה וכתוצאה מעוצמת הפגיעה פגע רכב המנוחה בחלקו האחורי של רכב הסוזוקי בה נהגה הגב' אייזנמן.

כתוצאה מהתאונה נפגעה הממוחה (גב' רננה אלון ז"ל) באורח אנוש ונפטרה כעבור כשעה בבית החולים.

עוד כתוצאה מהתאונה נחבלה רעייתו של הנאשם חבלה של ממש. רעייתו של הנאשם נפגעה בבטנה ונזקקה לניתוח. ילדיו של הנאשם נחבלו קלות. גם גב' אייזמן נחבלה קלות.

בכתב האישום נטען כי הנאשם גרם למותה של המנוחה ולפציעות והחבלות שתוארו לאחרים כתוצאה מנהיגה רשלנית מצידו שהתבטאה בקלות ראש, ברשלנות ובחוסר תשומת לב למתרחש בדרך; בכך שלא שמר מרחק מרכב המנוחה שנסע בנתיב לפניו; בכך שלא הבחין ברכב המנוחה שהאט את מהירותו; לא האט בהתאמה את מהירות נסיעתו; בכך שלא הגיב בהתאם למתרחש בנתיב הנסיעה על אף ששדה הראיה לפניו היה למעלה מ- 150 מטרים; ובכך שלא בלם מבעוד מועד.

נטען בכתב האישום כי במעשיו הנ"ל גרם הנאשם בנהיגתו הרשלנית למותה של המנוחה ולפציעתם של אשתו וילדיו שלו וכן לפציעתה של גב' אייזנמן.

העבירות שבהן הואשם הנאשם - וגם הורשע כאמור עפ"י הודאתו - הינן גרימת מוות ברשלנות לפי סעיף 304 לחוק העונשין ביחד עם סעיפים 40 ו - 64 לפקודת התעבורה, וכן נהיגה בקלות ראש תוך גרימת חבלה של ממש (ריבוי

עבירות) לפי סעיף 62 (2) ביחד עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

דבר גזר הדין על נימוקיו :

שמעתי בפני את דבר הטיעונים הנרחבים לעונש מפי הצדדים.

בכלל זה גם קיבלתי לידי ושמעתי את דברי בני המשפחה אשר הותירה אחריה המנוחה, דברי רעייתו של הנאשם, ודברי הנאשם עצמו, וכן, לבקשתם ועפ"י רצונם של באי כוח הצדדים, גם הוגש לעיוני קלסר חומר הראיות בקשר עם האירוע התאונתי דנן.

באי כח הצדדים גם היפנו והגישו במסגרת הטיעונים לעונש פסיקה לצרכי עיון והשוואה.

ראשית יאמר כי כפי שכבר נקבע עקרונית זה מכבר בפסיקת בית המשפט העליון (ראה נא את ע"פ 6755/09 ארז אלמוג נ' מדינת ישראל) אמת מידה קובעת בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות היא דרגת הרשלנות.

במקרה שבפני עתרה המאשימה ונימקה לקבוע, כי רמת הרשלנות שהפגין הנאשם כנהג בכביש באירוע דנן הינה רמה של רשלנות רבתי, רמה גבוהה מאד.

מנגד עתרה ההגנה, ונימקה אף היא, כי לטעמה רמת הרשלנות שהפגין הנאשם כנהג בכביש באירוע דנן הינה רמת רשלנות נמוכה, ואף נמוכה ביותר.

לשיטתי - עפ"י המצוי בעובדות כתב האישום ועפ"י העולה גם על פניו מחומר הראיות שביקשו והחליטו הצדדים במשותף להגיש לעיוני - רמת הרשלנות שהפגין הנאשם כנהג באירוע דנן היא רמת רשלנות בינונית עד גבוהה.

ואסביר:

בכתב האישום לא מיוחסת לנאשם נהיגה, מלכתחילה, במהירות העולה על המותר. מיוחסת לו עם זאת (בהקשר היבט המהירות) אי התאמה של מהירות נסיעתו למצב שנוצר בכביש עת כלי רכב האטו את מהירות נסיעתם לפניו.

עיון בכתב האישום בתיק שבפני, כמו גם בתרשים ובתצלומים אשר בתיק החקירה בתיק זה, גם ילמד מיד כי להבדיל למשל מן האירוע שהתרחש בתאונת הדרכים הקטלנית נשוא ת"ד 11312/06 "מדינת ישראל נגד אביגדור קלגסבלד" (וראה נא גם את ע"פ (ת"א) 71933/06 "אביגדור קלגסבלד נ' מדינת ישראל") לא מדובר כאן בתיק שבפני באירוע של התקרבות הנהג הנאשם לצומת, ובוודאי שלא לצומת מרומזר שבו עומדים וממתינים אותה שעה כלי רכב להתחלפות האור האדום ברמזור לירוק בכיוון הנסיעה.

ובמילים אחרות : עסקינן בתיק שבפני - גם עפ"י עדויות נוספות המצויות בתיק - בכביש אשר בו נעו כולם (ובכלל זה הגב' אייזנמן) במהירות של לערך 100 קמ"ש (שהינה המהירות המותרת במקום) ושלא בהתקרב לצומת.

כאמור, כתב האישום שהגישה המאשימה בתיק זה כלפי הנאשם שבפני איננו מייחס לו כי עובר לתחילת האירועים נהג הוא במהירות העולה על המהירות המירבית המותרת במקום.

ויובהר היטב: אין פירושו שהנאשם לא כשל כשלון חרוץ באשר כן יוחס לו בכתב האישום (ובכלל זה אי התאמת המהירות למצב שנתהווה בכביש לפניו ובכל אשר כן פורט בכתב האישום) וגם הודה כזכור בכל אלה הודאה מלאה ואף עומד הוא לשלם מחיר עונשי, אך כאמור, לא כשל הוא, ולא נטען ע"י המאשימה כי כשל הוא, מלכתחילה בנהיגה במהירות העולה על המהירות המותרת במקום.

היבט נוסף מן האירוע הנדרש להישקל עת זוכרים כי עפ"י פסיקת בית המשפט העליון דרגת הרשלנות היא הקובעת ועת בוחנים את מידת הרשלנות שהפגין הנאשם כנהג באירוע דנן, הינו שאמנם נכון הוא הדבר שהנאשם כשל כאמור בכל אשר תואר ופורט בכתב האישום, אך אין לומר שתשומת ליבו היתה כה מנותקת עד כי כביכול לא הספיק כלל להגיב.

מן העדויות - לרבות זו של עד ראיה לאירוע (מר גלפנד אולג) שנסע בעקבות הנאשם - עולה כי הוא ראה את רכב הנאשם מבצע בלימה אך ללא הצלחה (לדבריו הוא ראה את רכב הנאשם מבצע בלימת חירום ותיאר אף את העשן מהגלגלים של רכב הנאשם בשל בלימת החירום).

אגב, עד זה גם העיד מנגד על נסיעה מהירה מצד הנאשם, ואולם גם ציין כי הוא (העד) נסע כ - 30 מטר אחריו וציין כי מהירותו שלו (של העד) היתה כ - 90 - 100 קמ"ש וכי רכב הנאשם הלך והתרחק ממנו ובסמוך לכך גם בלם הנאשם.

הנאשם, במסגרת דבריו בפני בהליך הטיעונים לעונש ציין כי הוא יודע שהמהירות המותרת בכביש היתה 110 קמ"ש וכי לדבריו לא עבר את המהירות הזו.

עיון בדו"ח הבוחן אשר בתיק החקירה ילמד כי המהירות המירבית שהותרה במקום היתה 100 קמ"ש ולא 110 קמ"ש.

לסיכום נקודה זו שענינה בחינת היבטים ברמת רשלנותו של הנאשם כנהג יסוכם אם כך ויאמר כי יש לשים לב שעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם הן העובדות שעל פיהן נבחן האירוע וכי לענין מהירות נסיעת הנאשם אין טענה כאמור בכתב האישום לנהיגה מלכתחילה במהירות העולה על המהירות המירבית המותרת.

ככל שחרגה מלכתחילה, אם חרגה מעט, מהירות נסיעת הנאשם מהמהירות המירבית המותרת, ניכר, על פניו ממילא, כי לא היתה זו חריגה יוצאת דופן או משמעותית.

ויודגש שוב : הרשלנות העולה מן העובדות שכן מתוארות בכתב האישום קשה דיה וחמורה כשלעצמה ואין להבין מן הדברים לעיל ולהלן אחרת מכך.

אכן, אין מדובר במצב שבו נהג איננו מגיב כלל, אלא בנהג שהגיב אך הגיב בשלב מאוחר מן המצופה (שהרי אם הוא נצפה בולם, פירוש שבהינתן זמן תגובה, הספיק הוא בשלב כלשהו, אם כי מאוחר מידי, לראות וגם לנקוט פעולה בלימת החירום שגם העלתה כזכור עשן מצמיגי מכוניות).

אלא שבכל אלה (בנהיגה במהירות המותרת במקום והתגובה המאוחרת של הנאשם כנהג) לא ניתן היה כמובן להסתפק בנהיגה ביום האירוע ובנסיבות האירוע, שכן, חובות הנאשם כנהג השתרעו הרבה מעבר לכך, ואת החובות הללו - המנויות ובצדק בכתב האישום, הפר הנאשם, הודה בהפרתו, וישלם מחיר עונשי על הפרתו ועל תוצאות הפרתו.

כשם שהמנוחה כנהגת היתה עירנית מספיק לנעשה בכביש לפנייה והגיבה מבעוד מועד למצב החדש שנוצר בכביש בשל האטה ובלימה שבוצעה לפנייה, (כפי גם הגב' איזנמן כנהגת) כך גם צריך היה הנאשם כנהג להיות עירני מספיק ולהגיב מבעוד מועד כדי למנוע התנגשות בעוצמה ברכב שלפניו וכדי למנוע את התוצאות הטראגיות.

עיון בתצלומים מזירת האירוע - ובכלל זה תצלומי הנזקים הקשים בכלי הרכב (הן זה של הנאשם והן זה של המנוחה) ואף מעבר לכך הדיפת רכב המנוחה אל עבר רכבה של הגב' איזנמן - דומני כי יעידו, ללא דבר מחלוקת רבה, על כי לא היה מדובר באירוע תאונתי זה במגע קל כביכול או בפגיעה קלה כביכול במהלך האימפקט שהתרחש בין רכבו של הנאשם לבין רכבה של המנוחה, כך בלשון המעטה.

אף דומני כי לא אטעה אם אומר שאין הכרח רב בחוות דעת מקצועית שבמומחיות כדי להבין שעוצמת אימפקט שכזאת (באם תאמר שהנאשם אף הספיק עוד לפני כן לנקוט בבלימת מה של רכבו טרם המגע) מעיד מן הסתם על מידת אי שמירת המרחק מצד הנאשם ו/או על מידת מהירות תנועת רכבו בעת המגע ו/או על מידת איחורו של הנאשם בתגובתו כנהג.

ברור הוא עם זאת שקיימים מן הסתם גורמים נוספים שאינם ידועים לבטח ובהם דינמיקת הפגיעה, מיקומה של הפגיעה בכלי הרכב והמבנה ואולי החוזק השונה של כלי הרכב, ואולם באמירה כללית כאמור, ומסוייגת כאמור, דומני שאיש לא יחלוק שעוצמת הפגיעה של הנאשם באחורי רכבה של המנוחה לא היתה עוצמה של מה בכך אלא עוצמה משמעותית.

למרבה הצער, מידת עוצמת הפגיעה יכולה היתה אולי להוות את ההבדל בין חיים ומוות עבור גב' רננה אלון ז"ל והרי על מידת העוצמה והפגיעה היו בידי הנאשם כנהג.

וידגש שוב: אמירות אלה של בית המשפט אודות עוצמת הפגיעה, ועל כי לא היה זה מגע קל, הן אמירות הרחוקות כמובן ממדע מדויק ורחוקות כמובן מקביעה של עבודת בוחנות תאונות דרכים, אלא מהוות אך ורק אמירה כללית ביותר שמקורה בשכל ישר וכך יש לראותה ולא מעבר לכך.

לאור המנותח לעיל - כאשר עסקין ברמת ציפיות שצריכה להלום נסיעה שוטפת של כלי הרכב בכביש מהיר (כך הוגדר הכביש בסעיף 1 לעובדות כתב האישום), שלא בהתקרב לצומת, בכביש בעל 4 נתיבים (השונה כאמור, דרך משל מרמת ציפיות ההולמת נסיעה בהתקרב לצומת, ובוודאי דרך משל צומת מרומזר בו עומדים כלי רכב באור אדום); וכאשר עסקין בכתב אישום שאין בו טענה לנהיגה במהירות העולה על המירבית המותרת מלכתחילה; וכאשר גם עסקין בנהג

שהגיב ובלם (אם כי כאמור באיחור), אזי מדובר לטעמי, בשים לב למיכלול ולמפורט בסעיף 10 לעובדות כתב האישום אשר מפרט את האופנים שבהם התבטאה רשלנות הנאשם (ושוב נא וראה את פרטי הרשלנות בכתב האישום) הרי שיש בסיכומה של נקודה זו לומר שאין מדובר כאן ברשלנות ברף הנמוך (כשיטת ההגנה) אך גם אין לומר שמדובר ב"רשלנות רבתי" (כשיטת התביעה), אלא כאמור, לטעמי, ברשלנות ברף בינוני עד גבוה.

ויובהר ויודגש כמובן שוב: אין צריכה להיות כלל רשלנות. לא ברף נמוך, לא ברף בינוני, ולא ברף גבוה.

נהיגתו הרשלנית של הנאשם (כביטוי בסעיף 10 לעובדות כתב האישום) הביאה במקרה דנן למוות ולפציעות.

על התנהלות שכזו, שמביאה לתוצאה שכזו, מתבקש מחיר עונשי הולם אשר ייקח בחשבון את עקרון קדושת החיים ואשר גם יעביר מסר ברור לנהגים ולנוהגים בישראל על כי חוסר שימת לב הורגת (מביאה למוות) וכי החברה איננה יכולה להשלים עם אסונות שכאלה שניתן למנועם עם מעט יותר תשומת לב מצד האוחזים בהגה.

עד כאן לענין קביעת דרגת הרשלנות.

ואם - כפי שכבר נאמר - אמת מידה קובעת בענישה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית היא דרגת הרשלנות, אזי כך גם ראוי שתוקרן ותילקח בחשבון דרגת הרשלנות של הנאשם דנן עת אומדים את רמת הענישה המתבקשת (וזאת יחד כמובן עם היבטים נוספים הנדרשים בקביעת הענישה בכל מקרה לגופו עת זוכרים כי הענישה היא גם לעולם אידיבידואלית).

לענין הדרך אשר בה, בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, נדרשת בחינת הענישה נקבעו כידוע זה מכבר ע"י בית המשפט העליון הכללים המנחים הבאים (ציטוט):

"עסקינן בגזר דין שניתן לאחר כניסתו של תיקון 113 לתוקף. תיקון זה נועד להבנות את שיקול הדעת של בית המשפט במלאכת קביעת העונש, לפי העקרונות והקרטריונים שנקבעו בסימן א' 1 בפרק ו' לחוק העונשין. התיקון קובע כי בית המשפט נדרש לקיים בחינה תלת-שלבית לצורך גזירת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. זהו מתחם נורמטיבי-אובייקטיבי. לשם כך עליו להתחשב בארבע שיקולים; (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו - (4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40 ט' לחוק (סעיף 40 ג' (א) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסטות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 40 ד' ו- 40 ה' לחוק (סעיף 40 ג' (ב) לחוק). ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבגדרו עליו לקבוע את העונש שיושת על הנאשם בתוך המתחם שקבע. בשלב זה נדרש בית המשפט לשיקול נסיבותיו האישיות של הנאשם לקולה ולחומרה - אלו המפורטות בסעיף 40 יא' לחוק, כמו גם נסיבות אחרות ככל שמצא שהן

רלוונטיות (סעיפים 40 ג' (ב) ו - 40 יב' לחוק) ...". (ציטוט מ - ע"פ 2918/13 אחמד דבס נ' מד"י, [פורסם בנבו] מפי כב' השופט ע. פוגלמן). וכן ראה נא ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מד"י, [פורסם בנבו] מפי כב' השופט ע. ארבל).

ובענין "ארז אלמוג נ' מד"י" (ע"פ 6755/09) שכבר אוזכר לעיל, ציין כזכור בית המשפט העליון את הכללים המנחים בענין הענישה הראויה בעבירת גרימת מוות ברשלנות בתאונות דרכים:

"נדמה שקיימים שלושה כללים מנחים בסוגיית הענישה הראויה בעבירה של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות. האחד, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר בפועל ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה. השני, בדרך כלל הנסיבות האישיות של הנאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות המלוות בכוונה פלילית, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם ע"י אנשים נורמטיביים. השלישי, אמת המידה הקובעת בעבירה זו היא דרגת הרשלנות".

(ציטוט, שם, מפרשת "ארז אלמוג").

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה במקרה של גרימת תאונת דרכים קטלנית הוא כמובן הערך העליון של קדושת החיים ואילו הפגיעה בו היא פגיעה מקסימלית.

מדיניות הענישה הנהוגה במדינת ישראל בעת הזאת (כביטויה בשורה ארוכה של פסקי דין שיצאו תחת ידי בית המשפט העליון בשנים האחרונות בפרט) הינה מדיניות לפיה, ככלל, בנושא גרימת מוות ברשלנות בכבישים ובמסגרת המאבק המתמשך בתאונות הדרכים, הענישה תיכלול מאסר מאחורי סורג ובריח, וזאת למעט מקרים מעטים וחריגים. ראה נא בהקשר עקרוני זה את דברי בית המשפט העליון, בין היתר, ברע"פ 8576/11, דנ"פ 1391/11, רע"פ 2955/12, ע"פ 6358/10 ורע"פ 4581/14.

מובן הוא כי כל אירוע לגופו עפ"י רמת הרשלנות, ומובן גם כי כל נאשם או נאשמת לגופם וכי הענישה גם לעולם כאמור אינדיבידואלית, ואולם, כאמור, מדיניות הענישה הנהוגה, כביטויה בפסיקת בית המשפט העליון מן העת האחרונה, הינה שעם כל הצער שבדבר שנאשם או נאשמת נורמטיבים ששלו ברשלנות ישלחו למאסר מאחורי סורג ובריח, אין מנוס מכך וזאת על מנת לשוב ולהדגיש באזני כל את עקרון קדושת החיים ואת הצורך להתייחס ביראת קודש לבטחון חייהם של עוברי דרך בכבישים עת נכנסים לרכב על מנת לנהוג בו.

כבר היה מי שבחר להשוות רכב לנשק.

כלי הרכב משמשים את כולנו בחיי השגרה על מנת להביאנו ממוקם למקום וקשה כמובן לתאר חיים בעולם מודרני בלעדיהם, אך הם יכולים כידוע בנקל להוות גם כלי הרסני באם נוהגים בהם ברשלנות.

כוח רב מצוי בידי האוחז בהגה והדבר מחייב תשומת לב מירבית בנהיגה על מנת כי לא יתרחש אסון.

איש כמובן איננו קם בבוקרו של יום ומבקש או מצפה להביא לכדי התנגשות ותאונה קטלנית. על אחת כמה וכמה שאיש איננו עושה כן כאשר ברכבו שלו יושבים אותה עת בני משפחתו ובכלל זה ילדיו הקטנים ואשתו.

הכל היו רוצים במקרה כזה - לו היה ניתן - לגלגל את הגלגל ואת הזמן אחורנית ולמנוע את האסון - לו רק יכלו.

אף ברור למדי כי ברוב רובם הכמעט מוחלט של המקרים, הרתעת היחיד, הנורמטיבי בד"כ, שכשל בגרימת תאונת דרכים קטלנית, ע"י הכנסתו לבית הסוהר היא איננה העיקר בעת הטלת רכיב עונשי שכזה, אלא דווקא הרתעת הרבים והעברת מסר חברתי ברור וזאת כאמור בשל קדושת החיים ואבדנם.

הכנסתם לבית הסוהר של נהג או נהגת שכשלו בגרימת מוות ברשלנות תוך כדי נהיגה לא תשיב את שאין להשיב.

כך הכנסתו של הנאשם שבפני לבית הסוהר לתקופה כזאת או אחרת לא תשיב את רננה אלון ז"ל לחיים ולחיק משפחתה וגם לא תיתן חיים לעובר שהיה בבטנה.

עם זאת, המסר הציבורי - לציבור הנוהגים בכבישים ובכלל - צריך להיות מסר ברור ולשקף את הפגיעה הקשה בעקרון קדושת החיים למען אלה יישמרו ויכובדו.

באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה הרי שהיבטי רשלנותו של הנאשם דנן מצויים מפורטים בכתב האישום בו הודה, וגם כבר התקיימה לגביהם התייחסות לעיל.

מתחם העונש ההולם בעבירות של גרימת מוות ברשלנות בנהיגה ינוע בכללותו, בין מאסר בפועל בן 6 חודשים (ובמקרים החריגים לקולא בדרך של עבודות שירות) ועד מאסר בפועל לתקופה המתקרבת אף לכדי 3 שנים מאחורי סורג ובריח.

עונש המקסימום בעבירה של גרימת מוות ברשלנות הוא כידוע 3 שנות מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ברזולוציה אשר תואמת נסיבות כנסיבות המתוארות בכתב האישום בתיק דנן יכלול מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח לתקופה העולה על תקופת המינימום ואשר עשויה בהתאם למיכלול בכל מקרה לגופו ולנסיבותיו, להגיע גם לכדי מאסר לתקופה העולה על שנה ועשויה גם להגיע לכדי שנתיים.

ובתוך מתחם העונש ההולם אדרש בתיק זה להיבטים הבאים:

לחומרה :

- אירוע קשה ומיותר שבו בשל אי הבחנה, אי שימת לב, אי שמירת מרחק, ואי נקיטת פעולה ותגובת נהג בעיתוי המתבקש לכך, מצאה את מותה אשה צעירה, אם לילדים קטנים אשר גם היתה כאמור בשבוע ה - 15 להריונה.

נקרע הלב למשמע האסון.

אסון מיותר ואובדן חיים מיותר. ילדים שנותרו יתומים, הורים שנותרו שבורים, אחיות וקרובי משפחה נוספים שחיהם לא יהיו עוד כפי שהיו.

שבר וכאב עצומים - והכל כתוצאה מרשלנות שניתן היה כאמור להימנע ממנה במאמץ לא רב מצד האוחז בהגה.

סעיף 308 לחוק העונשין שכותרתו "אדם מאימתי", קובע כי משעה שיצא הולד כולו חי שבבטן אמו הריהו נחשב אדם לענין סימן זה. (סימן שבו גם מצוי כידוע סעיף 304 לחוק העונשין שענינו גרימת מוות ברשלנות).

מטבע הדברים לא הואשם כמובן בנסיבות אלה הנאשם דנן גם בגרימת מות העובר אשר היה אותה עת בבטנה של גב' רננה אלון ז"ל (המנוחה), אך הדברים רק מאזכרים כאן על מנת להמחיש ולהדגיש את עומק הטרגדיה ואת גודל האסון והשלכותיו.

מילות הפסיקה "קדושת החיים" חוזרות ומקבלות את עוצמתן ואת חשיבותן על ילדיה הרכים של המנוחה שנותרו בבית ושקוראים שוב ושוב וללא הועיל לאמם שהלכה ולא תשוב עוד אליהם לעולם.

חייה של אשה שהיתה אם, רעיה, בת, ואשת אשכולות, נגדעו, ועם לכתה נוצר אצל משפחתה ומכריה חלל ושבר עצום.

ובאשר למידת רשלנותו של הנאשם - זו כבר נסקרה לעיל בהרחבה.

ולקולא :

מנגד כל אלה, ולקולא, יהא זה אך נכון, הוגן, ומתבקש, לציין ביחס לנאשם את ההיבטים הבאים:

- הנאשם הודה ולקח אחריות בהזדמנות הראשונה. עפ"י הדין ראוי לזקוף זאת לזכותו. יש לראות חשיבות בכך שאדם מניח ידו על לוח ליבו ומכיר במלוא אחריותו וטעותו.

- לא אחרת מאשר אשתו של הנאשם נפצעה באורח משמעותי בתאונה זו אשר לה כזכור גרם לא אחר מאשר בעלה, אבי ילדיה, הנאשם, והיא נזקקה לניתוח בבטנה.

- לא אחרים מאשר ילדיו הקטנים של הנאשם עצמו, שהיו עמו ברכב בעת האירוע, נחבלו אף הם.

- ישיבתו של אדם זה, שהינו כאמור אזרח ותושב דנמרק שבא בזמנו לביקור בן כמה ימים בארץ, איננו דובר עברית, המצוי במקום זר לו ושונה מתרבותו וממנהגיו (בוודאי כשעסקין בשהייה בבית סוהר) (ונדרש יהיה לשהות בבית הסוהר) בוודאי שלא תהא כלל וכלל קלה עבורו, וזאת בלשון המעטה. מרוחק מביתו וממשפחתו כבר זמן

ניכר, עומד אם כך הנאשם גם להימצא תקופה נוספת רחוק מכל, בבית הסוהר.

- הודגם, ובוודאי לא נסתר, כי לנאשם אין עבר תעבורתי או פלילי.

- מדברי הנאשם ורעייתו בפני עולה כי מדובר במשפחה צנועה ונורמטיבית אשר חוותה ועוד תחוה קשיים לא מבוטלים בעקבות השלכות האירוע דנן.

ויודגש שוב - כפי שכבר הודגש: אין כמובן כלל כל מקום ליצור כל השוואות בין האסון והטרגדיה למנוחה ולמשפחתה, לבין מידת הקושי והטרגדיה לנאשם ולמשפחתו.

באי כח הצדדים הזכירו, ובצדק, את העובדה כי להטלת פסילת רשיון נהיגה כרכיב עונשי מקובל במקרים כגון אלה, אין למעשה אפקט במקרה של הנאשם שבפני.

פסילת רשיון נהיגה היא טריטוריאליה במהותה.

למעשה, לכשיסיים הנאשם את תקופת מאסרו וחובותיו תוצאת גזר הדין בישראל, ישוב מן הסתם לארצו כזכותו, וגם ישוב מן הסתם לנהוג שם כזכותו.

את רכיב הפסילה מלנהוג - שהוא ברגיל רכיב עונשי כבד משקל למדי ברכיבי הענישה במקרים של תאונות דרכים קטלניות - ניכר אם כך כי הוא גורלו של הנאשם דנן כי לא יחוש בו.

אגב, במסגרת טיעוני ההגנה לעונש ציין מי מסנגוריו של הנאשם כי מאחר שמדובר בתושב זר, אין מקום רב להרתעת הרבים שהרי עסקינן בתייר. בכל הכבוד, עם טיעון זה אין בידי להסכים, וזאת משום שבטיעון כגון זה יש התעלמות מכך שהרתעת הרבים איננה בהכרח (גם בתיק זה) כלפי תיירים מדנמרק בפרט או תיירים בישראל בכלל, אלא, כלפי כל הנוהגים במדינת ישראל ובכלל זה הן תיירים והן שלושה מליון נהגי ישראל.

מלאכתו של בית המשפט בכגון זה של אירוע תאונת דרכים קטלנית וגזירת עונשו של נהג היא כידוע מלאכה של איזונים.

הכיצד דרך משל יכמת בית המשפט בצורה מדויקת מספרית את העובדה שרצה הגורל ובמעשהו פצע הנאשם באורח משמעותי את רעייתו?

הכיצד דרך משל יכמת בית המשפט בצורה מדויקת מספרית את הקושי המיוחד שחוה ויחוה הנאשם כמי שנמצא הרחק ממקום מרכז חייו וארצו ועבודתו, ללא ידיעת השפה, וקשייו הצפויים גם בבית הסוהר הרחק ממשפחתו ומכל סביבה מוכרת ותומכת?

הכיצד יכמת בית המשפט בצורה מדויקת מספרית את הודאתו של הנאשם, הזכאי למה אשר תואר כבר בפסיקה כ"הנחת הודיה"?

ומעל הכל : הכיצד , אם בכלל , ניתן בכלל לכמת את אובדן החיים.

מלאכתו של בית המשפט בגזירת מידת עונשו של העומד לדין היא איננה מתמטיקה צרופה.

המלאכה היא כאמור מלאכה של איזונים.

המספרים אשר בסיכומי של גזר דין ואשר מהווים את מידת העונש (כגון כך וכך חודשי מאסר) הם אמנם בסופו של יום מספרים מדוייקים כמובן , ואולם ההגעה אליהם איננה כמובן מדע מדוייק.

באירוע זה , לנוכח רמת הרשלנות ובהעדר קיום נסיבות חריגות , אין זה המקרה לגזירת מאסר אך בדרך של עבודות שירות.

לאחר כל זאת ובשים לב למתחם העונש ההולם , למכלול טיעוני הצדדים , ולמכלול השיקולים לחומרא ולקולא , מוצא אני להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר לתקופה של שנה אחת בפועל.
 2. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 שנים בפועל.
 3. מאסר לתקופה של שנה אחת וזאת על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור בתקופת התנאי עבירה מן העבירות בהן הורשע בתיק זה.
 4. קנס בסך של 10,000 ₪.
 5. פיצוי כספי , סמלי במהותו , למשפחת המנוחה בסך של 30,000 ₪.
- זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בת"א בתוך 45 יום .

ניתן היום, ל' תשרי תשע"ו, 13 אוקטובר 2015, במעמד הצדדים.